

עמ"ת 31560/07/14 - י.ו. נגד מדינת ישראל

בית המשפט המחוזי בחיפה

עמ"ת 31560-07-14

בפני
העורר
נגד
המשיבה

כב' השופט אמיר טובי
י.ו. (עציר)
מדינת ישראל

נוכחים:

ב"כ העורר: עו"ד גב' נטלי גזית ממשרד עו"ד שקלאר

ב"כ המשיבה: עו"ד גב' רחלי עמר

העורר באמצעות הליווי

החלטה

1. מדובר בערר על החלטת בית משפט השלום בחדרה (כב' השופטת ק' אניספלד) שניתנה ביום

11.7.14, ובה הורה בית משפט השלום על מעצרו של העורר עד תום ההליכים המתנהלים נגדו בתיק פלילי 22222-07-14 בבית משפט השלום בחדרה.

2. כתב האישום הנ"ל מייחס לעורר שתי עבירות - הפרת הוראה חוקית, עבירה לפי סעיף 287(א) לחוק העונשין, התשל"ז-1977 ואיומים, עבירה לפי סעיף 192 לחוק העונשין.

בפתח כתב האישום נאמר כי העורר ופרודתו א. (להלן: "המתלוננת") פרודים זה מזו ולהם ארבעה ילדים משותפים המצויים במשמורתה של המתלוננת.

בעובדות האישום הראשון נאמר כי ביום 3.2.14 שוחרר העורר ממעצר הבית בו היה נתון, בהתאם להחלטת בית משפט השלום בתל אביב, ובמסגרת החלטת השחרור נאסר עליו, בין היתר, לשהות בערים ירושלים ומודיעין. נאמר כי במהלך חודש מאי 2014 הפר הנאשם את הוראות בית המשפט

באופן שהגיע לבית עסק בעיר מודיעין על מנת ליצור קרקוע על גופו.

בעובדות האישום השני שעניינו עבירת האיומים, נאמר כי במועד הרלבנטי לכתב האישום היה העורר מטופל ביחידה לטיפול באלימות במשפחה במועצה האזורית חוף הכרמל. במספר מועדים, במהלך מפגשים שנערכו לעורר ביחידה הנ"ל על ידי העובדות הסוציאליות - הילה, סיוון ושושנה, וכן בשיחות טלפוניות עימן, איים העורר על העו"סיות בפגיעה שלא כדין בחייה, בחירותה, בגופה ובפרנסתה של המתלוננת בכוונה להפחידן.

האיומים התבטאו בדברים שלהלן:

א. ביום 3.7.14, ביחידה לאלימות במשפחה, אמר העורר להילה - אני רוצה להרוס אותה (הכוונה למתלוננת). זו המשימה שלי.

ב. ביום 2.7.14, במהלך שיחה טלפונית בין העורר להילה, אמר העורר שהמתלוננת תישאר במקלט (הכוונה למקלט לנשים מוכות), שם המקום שלה. שהוא יהיה במעצר על אי תשלום והיא תהיה במקלט, ככה חודש חודש, עד סוף החיים שלהם.

ג. ביום 30.6.14, בשיחה טלפונית בין העורר להילה, במהלכה עדכן העורר את הילה כי המתלוננת התפנתה למקלט, אמר העורר להילה כי הוא לא איים על המתלוננת אך המסרים עברו שהיא בסכנה, שהוא מרוצה שהיא עכשיו במקלט, שתתחיל גם לשלם מחירים ולא רק הוא, שתשלם בחופש שלה.

ד. ביום 12.6.14, במהלך פגישה עם הילה במרכז למניעת אלימות במשפחה, אמר העורר כי ישבור את המתלוננת, יהרוס אותה, לא יותר ושהיא תצטער על הרגע.

ה. ביום 26.6.14, במהלך פגישה בין העורר להילה במרכז למניעת אלימות במשפחה, אמר העורר כי יגמור את המתלוננת ובתשובה לשאלת הילה לכוונתו, השיב שלא יגיד לה מה שהיא רוצה לשמוע.

ו. באותן נסיבות, ובמהלך אותן פגישות, שמועדן המדוייק אינו ידוע למאשימה, איים העורר על הילה, שושנה וסיוון, בפגיעה שלא כדין בחייה, בגופה ובחירותה של המתלוננת, בכוונה להפחידן

בכך שאמר להן כי הפסיד את ילדיו ואין לו שום דבר שאינו יכול לעשות דבר על מנת להשיבם אליו, שלא מאמין באף אחד ולא מפחד מאף אחד, שכעת הוא יכנס למתלוננת בכל הכח, לא ידרכו עליו יותר, עד עכשיו היה טוב וזה לא הוביל אותו לשום מקום, עכשיו יהיה רע, שעכשיו תורו לפעול, הוא יהרוס את המתלוננת, ישגע אותה, יחרפן אותה, יש לו עכשיו משימה שהיא תאבד את מקום העבודה שלה, עד עכשיו הוא שילם מחירים ועכשיו היא תשלם.

עד כאן עובדות כתב האישום.

3. ביום 11.7.14, לאחר שקיים דיון ארוך במהלכו שמע בסבלנות ראויה לציון את טענותיהם המפורטות של הצדדים, הורה בית משפט השלום על מעצרו של העורר עד תום ההליכים.

בית משפט קמא קבע כי האישום הראשון, זה שעניינו הפרת הוראה חוקית, אינו מבסס את הבקשה המונחת בפניו מכמה טעמים, ובכללם סוגיית הסמכות הנתונה לבית המשפט בירושלים. קביעה זו אינה חלק מן הערר המונח בפניו ולכן גם לא אדרש אליה.

בהידרשו לבקשת המעצר, ככל שהיא נוגעת לעבירת האיומים, ציין בית משפט קמא כי בחן את הדברים על רקע חומר החקירה מצד אחד ועל רקע ההחלטות שניתנו בהליכים קודמים בין הצדדים ואשר הוצגו לעיונו. לאחר בחינת הדברים, שוכנע בית משפט השלום כי יש לקבל את עמדת המשיבה, לעת הזו ולכאורה בלבד. נאמר כי בתיק החקירה דוחות של משרד הרווחה והשירותים החברתיים מהזמן האחרון, מתאריכים 16.6.14, 29.6.14 ו-7.7.14, וכולם מתארים הסלמה בעמדותיו של העורר כלפי המתלוננת. נאמר כי מדובר בגורמים מקצועיים שטיפלו בעורר לאחרונה, וגם אם הוא שולל מכל וכל את מסגרת הטיפול, הרי שבשלב זה של הדיון בראיות לכאורה, לא ניתן לפטור אותן כנטולות משקל וממשות. במצב דברים זה סבר בית משפט קמא כי מתקיימת עילת מסוכנות מוחשית לכאורה ולא מדומה. עוד נאמר כי יש מקום להפנות את העורר לעריכת תסקיר על מנת לבחון בקפידה את טענותיו העומדות בניגוד לגורמים המקצועיים שנדונו קודם, לפיהן אין הוא מאיים כלל ועיקר על המתלוננת אלא מתבטא באשר לאמצעים שבדעתו לנקוט כנגדה במסגרת המאבק בין השניים. בית משפט קמא קבע כי יש לקבל תסקיר שיהא בו כדי לשפוך אור על מסוכנותו הממשית של העורר, בשים לב לרקע העשיר של הסכסוך.

במהלך הכתבת ההחלטה קטע ב"כ העורר את בית משפט קמא והודיע כי שולחו לא יפגש עם קצין מבחן או כל גורם אחר מטעם שירות המבחן, וכי הוא מבקש לקבל החלטה סופית. הרקע לעמדתו זו של העורר נעוץ בעובדה שהמתלוננת הנה עובדת רווחה בעיר מגוריה ובטענה כי הלעיטה את העוסי"ם העובדים לצדה בשקרים. נוכח עמדתו זו, שבית המשפט הצר עליה, ובשים לב למסוכנות הגבוהה לכאורה העולה מחומר הראיות שבתיק, הורה בית משפט השלום על מעצרו של המשיב עד תום ההליכים. בשולי החלטתו צוין כי ככל שהעורר ימלך בדעתו, הרי שיוכל לפנות בבקשה מתאימה והוא יופנה על אתר לשירות המבחן לשם קבלת תסקיר מעצר.

4. בקשת המעצר שהונחה בפני בית משפט קמא הינה חוליה בשרשרת של הליכים שננקטו כנגד העורר. על מנת להציג את התמונה בשלמותה, יובאו להלן עיקרי הדברים:

4.1 ביום 1.4.13 הוגש כתב אישום כנגד העורר בבית משפט השלום בתל אביב ובו יוחסה לעורר עבירת איומים בשלושה אישומים נפרדים. בד בבד עם הגשת כתב האישום הוגשה בקשה לעצרו עד תום ההליכים ובית משפט השלום בתל אביב נעתר לבקשה זו בהחלטה שניתנה ביום 1.5.13.

4.2 ערר שהוגש לבית המשפט המחוזי בתל אביב נתקבל ובית המשפט הורה על שחרורו של העורר בתנאים מגבילים. במסגרת אותה החלטה בחן בית המשפט את התשתית הראייתית העומדת בבסיס כתב האישום בתיק הנ"ל, וקבע כי לא מדובר בתשתית ראייתית מוצקה בלשון המעטה. בתוך כך, התייחס בית משפט בגדר אותה החלטה לשיחה אותה ניהלה המתלוננת עם העורר, שהוקלטה על ידי המתלוננת ואדם נוסף, ואשר תמלילה הוצג לעיונו של בית המשפט. בית המשפט קבע כי לאורך כל ההקלטה ניכרים ניסיונות מצד המתלוננת והאדם הנוסף לגרום לעורר להניע את לשונו ולומר דברים שיחרטו וישמשו את השניים בהמשך הדרך, בהמשך ההליכים הצפויים בין הצדדים.

עוד הפנה בית המשפט, באותו עניין, לכך שאין שמץ טענה כי העורר פגע במתלוננת לאורך השנים הרבות בהן חיו יחד או פעל באלימות כלפי מי מבני משפחתו או ילדיו. מדובר באזרח מן השורה, שעול פרנסת המשפחה על כתפיו, המנהל אורח חיים נורמטיבי לחלוטין. בנסיבות אלה, ובשים לב ליחסים הרעועים בין העורר למתלוננת והקנאה שהוא חש כלפיה, המהווה גורם המחייב בחינה זהירה, סבר בית המשפט כי ראוי להרחיק את העורר מהמתלוננת תחת ערבויות בטוחות שיהיה בהן להפיג חשש כי זה יחזור לסורו.

4.3 בהמשך אותו הליך, הושג הסדר טיעון במסגרתו נמחקו שני האישומים הראשונים מכתב האישום ונותר האישום השלישי, שעניינו איומים ופגיעה בפרטיות. לאחר תיקון כתב האישום ועוד בטרם ניתן גזר הדין, הורה בית משפט השלום בתל אביב על ביטול מעצר הבית שבו היה נתון העורר בקיבוץ עין כרמל, על פי החלטת בית משפט המחוזי בתל אביב, בכפוף לכך שהעורר יימנע מלהתקרב מרחק של פחות מ-1000 מ' מהמתלוננת.

4.4 לאחר שנשמעו הטיעונים לעונש בפני בית משפט השלום בתל אביב, באותו תיק שהיה תלוי ועומד בפניו, הורה בית המשפט על הפניית עניינו של העורר לממונה על עבודות שירות לצורך קבלת חוות דעתו. גזר הדין נדחה ליום 13.7.14.

4.5 אלא שבטרם ניתן גזר הדין, נעצר העורר ביום 3.7.14 בגין העבירות נשוא כתב האישום שביסוד בקשת המעצר בעניינו. למחרת (4.7.2014) הוגשה בקשה להארכת מעצרו בפני בית משפט השלום בירושלים אשר נעתר לבקשה והאריך המעצר עד ליום 6.7.2014.

4.6 משהובא העורר להארכת מעצר נוספת הורה בית משפט השלום בירושלים על שחרורו בתנאים וזאת בהחלטה מיום 6.7.2014. בהחלטתו הנ"ל ציין בית משפט השלום כי החשד הסביר מתמקד בהפרת צו שיפוטי בעקבות כניסה לעיר מודיעין, אך עוצמת העילה הניבטת מטיב החשד הסביר היא מדודה ואינה מצדיקה הארכת המעצר.

במסגרת דיון בערר שהוגש על אותה החלטה הורה בית המשפט המחוזי בירושלים על הארכת מעצרו של העורר עד ליום 9.7.2014, וזאת בהסכמת סגורו. במועד הנ"ל הוגשה הצהרת תובע ובית משפט השלום בירושלים הורה על הארכת מעצר נוספת עד ליום 11.7.2014 שאז הוגש כתב האישום בבית משפט השלום בחיפה ובצדו בקשת המעצר נשוא הדיון בתיק זה.

5. בפתח הדיון בערר שבפניי, אני רואה לציין כי עבירת האיומים המיוחסת לעורר בנסיבות המפורטות בכתב האישום, מעוררת קושי אינהרנטי שכן דבר מן האמירות נשוא כתב האישום לא נאמר באוזני המתלוננת. סעיף 192 לחוק העונשין מורה כי: "המאיים על אדם בכל דרך שהיא בפגיעה שלא כדין בגופו, בחירותו, בנכסיו, בשמו הטוב או בפרנסתו שלו או של אדם אחר, בכוונה להפחיד את האדם או להקניטו, דינו מאסר שלוש שנים".

מעובדות כתב האישום עולה כי הדברים שיוחסו לעורר נאמרו באוזני העובדות הסוציאליות ביחידה לטיפול באלימות במשפחה. ברע"פ 2038/04 **לם נ' מדינת ישראל**, פ"ד ס(4), 96, עמד בית המשפט על יסודות עבירת האיומים, ובכלל זאת על איומים המושמעים באוזני אדם אחד, אך כוללים מסר של פגיעה באדם אחר. נאמר כי אמירה שהושמעה באוזני אדם אחד וקיים בה מסר של פגיעה באדם אחר, יכולה לעלות כדי איום אסור כלפי קולט האמירה ואין הכרח בהוכחת "זיקת עניין" בין המאויים - קולט האיום לבין מושא האיום. זיקה כזאת היא רק נסיבה אחת מהנסיבות האופפות את מסירת האיום והיא תישקל עם יתר הנסיבות הרלבנטיות. עוד נאמר כי אמירה יכולה להיחשב איום על אף העדרה של "זיקת עניין", בעיקר בשל חומרתה ומהותה של האמירה.

בענייננו, ספק אם מתקיימים יסודות העבירה ואם האמירות המיוחסות לעורר היה בהן כדי להטיל מורא ולערער את שלווה נפשן של העו"סיות, קולטות האיומים. מקומה של סוגייה זו אמנם להתברר במסגרת ההליך העיקרי אך יש לה גם השלכה על הדיון בשלב המעצר.

6. גם אם אתעלם לצורך הדיון מן הקושי המתואר לעיל, הרי שעיון מדוקדק בנוסח כתב האישום, כמו גם

בחומר החקירה, מעלה כי מרבית האיומים שהושמעו לא התייחסו לפגיעה פיזית במתלוננת. ברי כי אין בכך כדי להוציא אותן אמירות מגדר עבירת האיומים (כפוף לקושי עליו עמדתי לעיל), שכן גם איום בפגיעה בנכסיו, בשמו הטוב ובפרנסתו של אדם הוא בבחינת איום. אלא שאיום מעין זה לרוב אינו מצביע על מסוכנות שתצדיק מעצר מאחורי סורג ובריח.

רצף האמירות המיוחסות לעורר מצביע על כך שלכאורה לא כיוון דבריו לפגיעה פיזית במתלוננת. נטען כי העורר אמר שהמתלוננת תיוותר במקלט והוא יהיה במעצר על אי תשלום, נאמר שהוא מרוצה שהיא עכשיו במקלט ומשלמת מחיר ולא רק הוא, נאמר כי העורר איים שישבור את המתלוננת, יהרוס אותה, לא יותר ושהיא תצטער, ועוד נאמר שהעורר איים כי יכנס במתלוננת וכי לא יתן שידרכו עליו יותר, הוא יהרוס אותה, ישגע אותה, יחרפן אותה ויגרום לה לאבד מקום עבודתה. אמירות אלו, שהן אמנם חמורות, אינן מצביעות לכאורה על כוונה לפגוע פיזית במתלוננת. מסקנה זו, כשהיא מצטרפת לעובדה שלא נטען, לאורך כל ההליכים הקודמים והנוכחיים, כי העורר נקט באלימות כלפי המתלוננת או כלפי מי מבני משפחתו, מחזקת את ההתרשמות כי לא מדובר בכוונה לפגוע פיזית במתלוננת אלא למרר את חייה על ידי כך שיגרום לה סבל ועוגמת נפש.

עוד עולה כי העורר לא יצר קשר משך תקופה ארוכה עם המתלוננת ולא יזם כל מגע עמה. ביום 1.9.2013 הגיע העורר אמנם ליישוב בו היא מתגוררת, בניגוד לצו שיפוטי אך גם אז לא איים על המתלוננת לא כל שכן שלא פגע בה. באותו מקרה הסביר העורר לשוטרים שתשאלו אותו לגבי סיבת הימצאותו במקום, כי הגיע לראות את ילדיו וכי לא יעזוב את המקום עד שלא יראה אותם. בהמשך, ניסה לדקור את עצמו ומייד לאחר מכן טיפס על אנטנה בגובה של 60 מטרים ושהה שם כל הלילה תוך שדרש כי ילדיו יובאו על מנת שיוכל לראות אותם. כאמור, גם אז לא איים העורר על המתלוננת בפגיעה כלשהי.

7. ממקבץ האירועים המתוארים לעיל עולה תמונה עגומה וקודרת למדי. ניכר כי העורר נתון במצוקה גדולה וכי הוא חש מיואש, כעוס ופגוע כפי שגם עולה מהודעות העובדות הסוציאליות המצויות בחומר החקירה אך ספק אם ניתן להצביע על איומים המקימים מסוכנות פיזית לשלומה ובטחונה של המתלוננת או ילדיהם המשותפים של בני הזוג. בהקשר זה ראוי להוסיף כי בהודעתה של שושנה, מנהלת אגף הרווחה במועצה המקומית חוף הכרמל מיום 7.7.2014 נאמר בין היתר "הוא (הכוונה לעורר - א.ט) היה במצוקה ואמר שאין לו כבר תקווה בלי לעבוד, באף אחת מהפעמים לא אמר כי יעשה משהו לעצמו או לאילנית" (ההדגשה שלי - א.ט).

8. נתתי דעתי לדוחות משרד הרווחה שניתנו מהעת האחרונה, הכוללים הערכת מסוכנות גבוהה מצד העורר כלפי המתלוננת והילדים. דו"ח הועדה להערכת מסוכנות מיום 16.6.14 מציין כי המידע שהגיע

לעו"ס אלימות תיאר אלימות מתמשכת, הן פיזית, מילולית, נפשית, פסיכולוגית והן הטרדה מאיימת. מיד לאחר מכן נאמר כי האלימות הפיזית באה לידי ביטוי בשבירת חפצים. ההטרדה באה לידי ביטוי על ידי האזנות לשיחות של המתלוננת ועל ידי כך שהבית היה מרושת במצלמות והעורר עקב אחר המתלוננת דרך המחשב האישי והפלאפונים שלה ושל הילדים. בפרק שעניינו "התרשמות הוועדה מהמתלוננת" נאמר כי העובדות מדברות בעד עצמן - החדירה של המתלונן לפרטיותה אם זה דרך המחשב, הפלאפון, המצלמות, המעקבים, האיומים, האלימות הפיזית, המילולית והנפשית, גרמו למתלוננת לחיות בחוויה של פחד תמידי. לאור האמור, העריכה הוועדה כי מדובר ברמת מסוכנות גבוהה של העורר כלפי המתלוננת והילדים.

חומר החקירה כולל גם פנייה של השירות לרווחת הפרט והמשפחה במחוז ירושלים אל משטרת ישראל מיום 29.6.2014 בבקשה לפעול, ככל שיעלה בידם במסגרת החוק, על מנת להגן על המתלוננת. הפנייה כוללת חלק מן האמירות המיוחסות לעורר בתיק זה וכן מופנית המשטרה לתסריט הנבנה בראשו של העורר לפיו הוא יגרום למתלוננת לפחד, היא תברח למקלט ובדרך זו תאבד את הבית ולא תוכל לעבוד וכך גם לא תוכל לפרנס את הילדים. בסיטואציה זו יקחו ממנה את הילדים. לאור דברים אלה וההסלמה בהתבטאויותיו של העורר, כפי שנאמר, ביקש שירות הרווחה את התערבות המשטרה.

ביום 7.7.14 נעשתה פנייה נוספת מצד השירות לרווחת הפרט והמשפחה במחוז ירושלים אל משטרת ישראל. גם הפעם הועלו עיקרי הדברים שנסקרו לעיל תוך שנאמר שהעורר חווה מצוקה רגשית יחד עם תחושות של כעס כרוני ואינטנסיבי. בהעדר עיבוד יעיל של תחושות הכעס והתוקפנות, ובהינתן רגישות גבוהה לפגיעות נרקיסיסטיות, קיים פוטנציאל ממשי להתפרצות זעם ותוקפנות מצד העורר כלפי המתלוננת ו/או הילדים. גם כאן נאמר כי הוועדה מתרשמת מרמת מסוכנות גבוהה.

9. מבלי לפקפק במקצועיותם של הגופים הנ"ל שהגישו דו"חות כמפורט לעיל, הדברים הכלולים בהם מעלים סימני שאלה אחדים, מהם לא ניתן להתעלם. כך למשל לא ברור מדוע נוקט הדו"ח מיום 16.6.2014 בלשון "אלימות פיזית מתמשכת" כאשר בו בזמן ברור, וכך גם נאמר, כי אלימות זו התבטאה בשבירת חפצים בבית. העובדה שמאז אותם אירועים, ככל שאכן התרחשו, נפרדו בני הזוג וחלף זמן רב וכי לא מדובר באלימות כלפי המתלוננת, לא מצאה ביטוי באותו דו"ח. כך גם לא ברור מדוע היתה הרשות לרווחת הפרט חייבת להעלות בדו"ח מיום 29.6.2014 את פרטי התרחיש הנבנה על פי הנטען בראשו של העורר שעניינו קבלת המשמורת על הילדים. תרחיש זה אינו כולל נקיטת כל אמצעים אלימים. האם מצופה מהמשטרה שתתערב בשל קיומו של תרחיש מעין זה בראשו של העורר, ככל שאכן קיים או שמא מקומה של המחלוקת סביב המשמורת על הילדים להתברר בפני בית המשפט?

לצד אותם סימני שאלה יש ליתן את הדעת לעובדה שאף לא באחד מן הדוחות לא נאמר כי העורר נקט או ניסה לנקוט באלימות פיזית כלפי המתלוננת או כלפי מי מילדיהם. עוד יש ליתן את הדעת לכך שההמלצות הכלולות באותן פניות אל המשטרה אינן מעלות אופציה של מעצר מאחורי סורג ובריח וממליצות על המשך צו ההרחקה

אני רואה להוסיף שגם בהינתן קיומה של מסוכנות מצד העורר כלפי המתלוננת, אין הדבר מוביל באופן אוטומטי למעצר בפועל, שכן גם שעה שקיימת מסוכנות, על בית המשפט לבחון קיומו של אמצעי פחות דרסטי שיהא בו כדי להשיג את מטרת המעצר, במקרה זה הגנה על שלומה ובטחונה של המתלוננת, תוך צמצום הפגיעה בחירותו של העורר.

10. אכן, דרך המלך לבחינת סוגיית המסוכנות, שעה שמדובר בעבירות בתוך המשפחה, הינה על ידי הגשת תסקיר מטעם שירות המבחן. נאמר כי בשל "המימד הפסיכולוגי החזק וההתנהגות הלא רציונאלית הטבועים בעבירות מסוג זה, שמור תפקיד מיוחד לתסקיר המעצר אם ניתן לאיין את מסוכנותו של הנאשם בחלופת מעצר אם לאו" (בש"פ 8171/06 **גיאורגי נ' מדינת ישראל** (24.10.2006)). יחד עם זאת, לבית המשפט שיקול דעת בכגון דא ואין הכרח ששחרורו של נאשם בעבירה שנעשתה בתוך המשפחה תהיה לעולם כפופה להגשת תסקיר. בנסיבות המתאימות, ומקום שהשתכנע בית המשפט כי ניתן להסתפק בחלופה אף ללא צורך בתסקיר, רשאי הוא להורות על שחרור בתנאים שימצא לנכון.

11. בטיעוניו בפניי הטיח ב"כ העורר טענות קשות בשירות המבחן הנוגעות ליושרם והגינותם של העושים במלאכה. אין בידי לסיים החלטה זו מבלי להביע הסתייגותי החד-משמעית מדברים אלה. שירות המבחן משמש זרועו הארוכה של בית המשפט והוא ממלא תפקיד חשוב במטרה לסייע לבית המשפט להכריע בסוגיות המונחות בפניו. אין כל מקום להטיל דופי בכלי חשוב זה, העושה כל שביכולתו על מנת לסייע לבית המשפט במילוי תפקידו.

12. סוף דבר, המסוכנות הנשקפת מהעורר, בנסיבות תיק זה, אינה מצדיקה מעצר בפועל וניתן להסתפק בחלופת מעצר במקום מרוחק ממקום מגורי המתלוננת באופן שיבטיח את בטחונה ואת שלוות חייה ובכפוף לבטוחות כספיות מתאימות.

לפיכך, אכריע בסוגיית החלופה לאחר שזו תוצג בפניי ואעמוד על מידת התאמתם של המפקחים המוצעים.

ניתנה היום, כ"ב תמוז תשע"ד, 20 יולי 2014, בנוכחות הצדדים.

אמיר טובי, שופט